

* DE STER. *

Half-Maandelijsch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een licht is en gansch geene duisternis in Hem is. Indien wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zoo liegen wij en doen de waarheid niet.

No. 1.

1 Januari 1912.

17de Jaargang.

EEN EERWAARDIG GETUIGENIS.

„Gij gaat weg nu naar een vreemd land. Spoedig zal een werelddeel met reuzenhooge bergen, donkere valleien en uitgestrekte vlakten, alsmede een machtige oceaan, — vreeselijk in zijn diepten, en plechtig in zijn stilte — ons scheiden. 't Kan zijn, dat de Vader ons niet zal toestaan elkander in dit leven nogmaals te ontmoeten. Alvorens uwe zending zal zijn geëindigd, kan het zijn, dat Hij mij zal roepen naar dat groote ginds, of misschien ook *uwe* zending in dit leven kan eindigen alvorens het u toegestaan zal zijn naar huis terug te keeren. Alvorens ge gaat, wensch ik u echter mede te deelen, met alle ernst welke ik in mijne ziel gevoel, dat ik zonder de minste schaduw van twijfel weet, dat de getuigenis welke ik zoo menige keer aan u heb gegeven inderdaad *waar* is. Zoo ge leeft in overeenstemming daarmede, ge zult alsdan zeker zalig worden, maar zoo ge daarentegen om een of andere reden, — onverschillig welke, — hiervan af zoudt dwalen, en van het pad u door deze getuigenis aangegeven, het zal onmogelijk voor u zijn om in het Koninkrijk van God in te gaan.”

Het was mijn grootvader welke sprak; — een man wiens wenkbrauwen als 't ware bevroren schenen met de sneeuw van nagenoeg zeventig winters, maar wiens vaste voetstap hem echter nog zoude kenmerken als te zijn in de lente des levens. Geene gedachte had ik toen, dat hij werkelijk opgeroepen zoude worden,

alvorens ik terug zou keeren. Vanaf mijne prilste jeugd had hij mij onderwezen, als ik terneder zat aan zijne voeten en luisterde naar de verhalen welke hij vertelde in eenvoudige maar wegslepende taal; — en ons afscheid thans scheen mij juist alsof ik maar weg ging voor een enkele dag. Hij echter, welke alle dingen beschikt ten goede, had besloten dat deze woorden de laatsten zouden zijn, welke ik van zijne sterfelijke lippen zou hooren. Weinige dagen toch slechts nadien, en hij vertrok van hier, en hij legde zich terneder evenals voor een aangename nachtelijke droom, en een engel kwam neder en riep zijnen geest om te verschijnen in de tegenwoordigheid van zijnen Vader!

En deze laatste getuigenis, welke was die?

Maar alvorens ik u daarop antwoord, laat ik u een kleinigheid vertellen van de geschiedenis zijns levens. Toen hij nog een knaap was, woonde hij in de lieve oude Staat Pennsylvania, onder de zoogenaamde „Pennsylvania Dutch” waarvan hij afstamde. Twee mannen alstoen, sterk en standvastig van karakter, rein in hun leven en machtig in hunne woorden, brachten tot hem de boodschap van een nieuwen Profeet. Een knaap slechts, welke vroeger gewoond had de kant uit naar Vermont toe zooals zij zeiden, was in de dagen van zijne vroegste jeugd geleid geworden om tot God te bidden, en in antwoord op dat ernstige gebed van een knaap, was de Vader zelf in persoon, in gezelschap van Zijnen Zoon, Jezus Christus aan hem verschenen en hadden hem bekend gemaakt met de waarheid, dat geen enkele kerk der aarde meer Hun Evangelie in zijne volheid verkondigde, want ofschoon ze wel hen met hunne lippen beleden, was niettegenstaande dat hun hart verre van hen. Hij, — Christus — beloofde echter in Zijn eigen tijd het Evangelie te zullen herstellen tot de aarde. Later waren onderscheidene engelen tot den intusschen tot jonge man opgegroeiden knaap gekomen, en door middel van de bediening daarvan het Evangelie, alsmede de macht om de verordeningen ervan te voltrekken, was hersteld geworden, en God riep nu alle menschen overal om zich te bekeeren. De knaap van Pennsylvania luisterde naar de geschiedenis van deze mannen, — Ouderlingen in Israël, — zoo als zij zich noemden, en beproefde hunne boodschap in het licht van de Schrift, alsmede in dat der rede en het gebed, en soms fluisterde daar eene stem tot zijne ziel, dat deze blijde tijdingen inderdaad waarheid waren.

Het omhelzen van dit vreemde geloof leidde hem weg van huis, want waar de boodschap *hem* waar had geschenen, niet alzoo was het met zijne naburen, daar deze niet alleen weigerden

om het zelf te onderzoeken, maar ze waren zelfs onverdraagzaam in betrekking tot het geloof van anderen. Als vanzelve zocht hij de stad der Heiligen, — toen ter tijde een weliswaar slechts kleine, maar schoone nederzetting, — gelegen binnen bijna een steenworp van de vreedzame kalme wateren van het Eriemeer. Hier hadden de volgelingen van den jeugdigen profeet reeds een tempel doen verrijzen, — niet zoozeer een plaats om in te vergaderen als wel een huis des gebeds. Een gebouw, geheiligd tot den dienst des Heeren, alwaar verordeningen voor beide, zoowel de levenden als de dooden konden worden bediend in alle ernst en waardigheid.

Maar ook daar verbleef hij niet lang, Vooroordeel en onverdraagzaamheid, welke de heiligen reeds eens had verdreven van verder Oostwaarts, verrees opnieuw als een reusachtige baar van vervolging, en opnieuw keerde het volk des Heeren hun aangezicht naar het Westen, en ook hij volgde de banier van de Kerk.

De geschiedenis van de vreeselijke vervolgingen van Missouri zijn meer dan eens verteld geworden. Mannen waren in koelen bloede neergeschoten, vrouwen verdreven in de hevigheid der schrikkelijkste winterstormen en in de koude en nachtelijke duisternis, om te lijden en wellicht om te komen; — het zoogende kind werd wreed en onbarmhartig van der moeders borst gescheurd, en gedwongen in al de teerheid van zijn dagen de pijn en foltering van vorst en sneeuw te verduren. Het gepeupel dier dagen spaarde evenmin het met sneeuw gekroonde hoofd, als de onschuldige lach op het gezicht van het pas geboren kind. Men zoekt tevergeefs in alle de geschiedbladen van godsdienstige vervolging, naar hoon en geweldpleging gelijk aan deze. Waartoe echter meer? Er is een alles beheerschende Voorzienigheid, welke iedereen zal toemeten met dezelfde maat waarmee hij gemeten heeft. In de eindoptelling der dingen behoeft niemand te vreezen, dat het loon wat door hem gewonnen is niet aan hem zal worden gegeven, en eveneens behoeft niemand hoop te hebben voor een prijs welke hij niet heeft gewonnen. Een Voorzienigheid, volkomen juist in zijn oordeel, schijnt alreeds de inwoners van Missouri toegemeten te hebben even als zij op hunne beurt den Heiligen toematen.

In spijt van en misschien wel door de gruwelen waardoor de Heiligen hadden moeten gaan, verzamelden zij nieuwe krachten, en legden de grond voor de liefelijke stad Nauvoo. Als door tooverkracht scheen zij te ontspringen. Waar één dag nog een moeras was, geladen als het ware met de natuurlijke vijanden van leven en gezondheid, verrezen de volgende dag nieuwe

woningen en scholen en kerken en een tempel, in één woord, een overschoone stad. Voorzeker was een dag van vrede aan-gebroken, — maar ach, het was enkel de stilte voor een schrik-kelijke storm. Joseph, de machtige profeet der laatste dagen, — een man nog in zijne jeugd, een man van nog 'geen veertig jaren oud, was gezocht door menschen welke dachten hem te kunnen verblinden door beloften van veiligheid, maar hij beantwoorde hunne sommatieën niet omreden hunne beloften, maar hij ging als een lam ter slachting, gevoelende dat hij geroepen was om zijne getuigenis met zijn bloed te verzegelen.

Het woord van een regeerend hoofd van een groote Staat werd gebroken, het leger van een groote natie was veranderd in een woedende razende en onhandelbare bende, en het aardsche leven van Gods nieuwe getuige werd afgesneden. In koelen bloede werd hij vermoord, en zodoende zijne getuigenis volkomen gemaakt door het te verzegelen met zijn bloed. De Kerk welke hij had geleid was geschokt met diepe smart, maar ternauwernood nog waren de heete bittere tranen opgedroogd, of de moordenaars zochten reeds hun werk te voltooien door zijne volgelingen te verdrijven.

Als iemand de eenmaal zoo schoone en bloeiende stad zou hebben betreden na die gedwongen uittocht, men zoude een stad der dooden hebben aangetroffen. De smidshamer lag bij het vuur, maar het vuur zelve was uitgedoofd, en de smid was niet meer daar, de versch geschaafde krullen van de schaaftank van den timmerman lagen in de werkplaats verspreid, maar de timmerman zelve was niet te zien; het speelgoed der kleine kinderen lag op de vloer verstrooid, maar niemand hoorde het lieve gebabbel en de zoete klank van een blijde kinderstem.

De pijnlijke stilte werd alleen nu en dan verbroken door het helsche geluid voortgebracht door het een of andere lid van de bende, die dronkener dan zijne medemoordenaars in ellendige klanken zijne schande uitbrulde aangaande zijn vreeselijk werk.

Als de schaduwen van den nacht invielen, en men zou dat breede modderige en traag daarhenen vliedende water de Mississippi hebben overgestoken, wat vreeselijk gezicht zouden de oogen daar alsdan hebben ontmoet. De hartbrekende kreet van het kind om brood, en de diepe klacht van de moeder omreden ze niet had te geven. Verder een vader trachtende van de aan flarden gescheurde dekens en beddegoed eenige bescherming te maken voor de moeder welke in 't eigenst oogenblik zich reeds in diepe verslagenheid aan de poorten des doods bevond, en het leven schonk aan een hulpeloos wezentje, welke van af het oogenblik der geboorte reeds was gedoemd om voor altoos moederloos te zijn.

Dat waren nog maar enkele weinige van de moeilijkheden waardoor de jonge knaap uit Pensylvania had te gaan, sommigen slechts van de moeiten waarin hij een aandeel had, en toch hunkerde hij niet naar de aangename heuvelen en de groene grastapijten van zijn stil en rustig tehuis. Deze ellenden welke hem overkwamen, beschouwde hij als opofferingen voor de zaak van het Evangelie, en hij was zich daarvan bewust; wat kon het hem derhalve deren ook al gewon hij de geheele wereld, en hij zoude zijne ziel daarbij verliezen?

Het was reeds de lente van het jaar 1848 voor dat hij met zijne jonge vrouw zich voor goed begaf naar „het land van belofte”. Gedurende de schrikkelijke tafereelen der gepasseerde dagen was hen een knaap en twee dochters gezonden geworden om hun tehuis te verblijden. Hun tehuis? Een kamp in de wildernis kan slecht een tehuis worden genoemd, en toch was dat op dat oogenblik hun eenig onderkomen. De knaap was nog slechts acht jaren oud, maar ook een knaap van acht jaar weegt enkele ponden, en alles wat gewicht aanbracht moest gespaard worden, want de ossen welke de wagen met mondvoorraad over de prairiën moesten trekken hadden nog duizende mijlen te gaan, en zelfs nu al schenen ze niet meer dan ternauwernood bestand te zijn voor de lange reis. En zoo derhalve evenals de ossen had ook de kleine knaap te loopen voor duizende mijlen over woeste vlakten, door kloven en valleien, moest trekken over rivieren en over bergen. De vader van den knaap echter gevoelde zich gezegend boven duizenden van zijne broederen want op dat zelfde oogenblik waren honderden hunner bezig zich voor te bereiden om diezelfde lange reis te maken zelfs zonder ossen, alles wat zij aan aardsche goederen bezaten met zich voerende in handkarren, welke zij zelve moesten duwen.

Ongeveer een jaar nadat het eerste gezelschap van Heiligen met Brigham Young aan het hoofd westwaarts was gegaan, volgden onderscheidene honderden anderen. Hadden zij de vallei, — het streven van hun doelwit, — echter veilig bereikt? Wat beduiden deze teekenen hier aan den weg? Die paal hier en die ondiepe kuil ginds?

Velen hunner hadden Zion bereikt, maar sommigen, wanneer ze 's nachts op den kouden en harden grond hadden gelegen, hadden gebeden om weggenomen te mogen worden naar dat andere Zion, en een liefhebbende Voorzienigheid had hun gebed verhoord, en deze teekenen toonden de plaats waar hunne lichamen aan de aarde waren toevertrouwd.

Maar nadat echter door de overigen Zion was bereikt, wachtten hen daar de lange dagen en nachten van een moeitevol leven

om de wildernis te doen bloeien als de roos. De Indianen moesten onderworpen, de slangen gedood of wel verdreven naar de bergen, sprinkhanen plaatsten zich op hunnen weg, en toch in alle deze dingen scheen de Heer nabij Zijn volk te leven, misschien bleek het wel na dit alles dat het slechts de oven was geweest door welke Hij hen had laten doorgaan om hen te louteren, evenals goud zeven malen in het vuur wordt beproefd.

Maar, deze dagen zijn gegaan nu, en iedere nieuwe uitbarsting van verdrukking schijnt Zijn — des Heeren — werk eene grootere aandrift te hebben gegeven. De kleine steen van de bergen zonder handen uitgehouwen is over de aarde gerold, en is bezig grooter en grooter te groeien meer en meer”.

Ik had deze geschiedenis van de lippen van grootvader vaker gehoord. Menigmaal was hij in nog meer onderdeelen vervallen, en had nog meer van deze tooneelen uit vroegere dagen verteld; — deze keer had hij zich slechts bij weinig bepaald. Iets anders scheen op dit oogenblik zwaar in zijn hoofd te wegen. Hij verlangde mij te doen gevoelen, dat hij wist dat Joseph Smith een profeet des Heeren was geweest, en dat God hem geroepen had om Zijn Evangelie op de aarde op te richten. En was hij niet ernstig in zijne bedoelingen? Hij, — mijn grootvader — hij had de profeet gekend. Hij had hem gezien gedurende deze moeilijke dagen van Nauvoo. Hij had het voorrecht gehad in zijn huis te mogen verblijven, niet ééns, — maar menige keeren. Hij had hem gadege-slagen in zijn bijzonder zoowel als in zijn openbaar leven, en door persoonlijk met hem vertrouwd te zijn, wist hij dat hij een eerlijk rechtvaardig en goed man was geweest, kuisch in zijn leven, rein in zijne gedachten en edel in zijne daden. Hij wist dit, omreden de Heer had dat aan hem geopenbaard op de meest merkwaardige wijze, en op een manier welke geen ruimte daar liet voor eenigen twijfel. Hij wist dat Joseph een profeet was geweest, en dat God Zijnen wil aan hem had geopenbaard.

Het was in de gouden dagen van den herfst dat wij tezamen spraken. De warme Octobermiddagzon scheen neer op ons, en de hemelen alleen waren onze getuigen. Maar zijn gelaat schéén te lichten wjl hij sprak, zijne oogen schenen mij te doordringen, en zijne stem drong door tot mijn hart.

Deze getuigenis had achter zich een verleden van 55 jaren van trouwe dienst in het Evangelie waarvan hij getuigde. Een leven gevuld met belangrijke gebeurtenissen. Zendingen vervuld in vreemde landen, één zelfs in het veraf Indië. Vijfenvijftig jaren van het Evangelie te prediken, vijfenvijftig jaren van het Evangelie te

leven, en reeds twintig jaren had ik hem gekend. Eerst toen ik nog een kind was, later als opgroeiende knaap, nog later als jongeling en als jonge man, en ik wist dat zijn leven juist zoo rein en zoo heilig geweest was als dat van een onbevleete maagd.

Was Joseph Smith een profeet van God?

Honderd en zes jaren geleden op den 23sten December kwam hij in de wereld als een hulpeloos kind. Veertien jaar later verklaarde hij dat hij den Vader had gezien en de zoon beide. Alvorens hij dertig jaar oud was, vertaalde en gaf hij in het licht het boek van Mormon, waarvan hij getuigde het te hebben ontvangen van een engel. Hij richtte de Kerk op welke eerst slechts zes leden telde. Achtendertig jaren oud zijnde eindigde hij zijn werk hier op de aarde, verzegelende zijne getuigenis met zijn bloed en met het martelaarschap. In minder dan acht en zeventig jaren na zijnen dood is de Kerk gegroeid tot een leden-aantal van een half millioen, welke het Evangelie hebben gepredikt over een vijftigtal landen, en het Boek van Mormon is vertaald en uitgegeven in eene menigte van talen.

Het volk van de Kerk heeft een wijsche gemeenschap gesticht, niet alleen groot, maar ook krachtig. Zij hebben scholen opgericht en tempelen gebouwd, in welke laatste het werk is gedaan voor ongeveer een millioen menschen, zoowel voor de levenden als de dooden.

De invloed van dezen man is gegaan van uit dien kring van zes, tot de natiën der aarde, en het is een raadsel tot op heden voor de regeeringen van de meest beschaafde volkeren der wereld. Koningen en keizers zijn geroepen geworden om het aan te hooren, en toch is ook zelfs bij hen het raadsel tot op heden niet opgelost.

Tot de eenvoudigen en tot de armen, welke deze boodschap hebben gehoord is het gekomen als een tijding van groote vreugde, en in hunne zwakheid zijn zij als het ware in sterkte opgestaan en hebben getuigd, dat Joseph Smit een profeet van God was.

ROSCOE W. EARDLEY.

TEGEN HET ROOKEN.

Het hoofdbestuur van den Bond van Nederlandsche Onderwijzers heeft verzocht in een adres aan den Minister van Binnenlandsche Zaken het daárheen te willen leiden, dat er wettelijke maatregelen worden getroffen, waardoor het rooken door kinderen en jeugdige personen wordt tegengegaan.

BIJ ONZE PORTRETTEEN.

Evenals vorige jaren bieden wij bij het eerste nummer van het jaar ook thans wederom onze lezers als eene verandering eenige portretten aan. Hebben we in de laatstverloopen jaargangen telken male een en ander autoriteiten uit Amerika van vroeger en latere dagen gegeven, wij dachten thans onze lezers eens te verrassen met de reproducties van de „arbeiders” uit het Hoofdkantoor der zending alhier, alsmede met die der verschillende Conferentie-presidenten. Ook geven we een welgeslaagd portret van President Thatcher, welke pas naar huis keerde.

Iedere foto is voorzien van onderschrift, zoodat onze lezers welke de verschillende zendelingen niet persoonlijk kennen zich thans van hen een denkbeeld kunnen vormen. Om een en ander zoo goed mogelijk te doen uitkomen, hebben we de afdrukken laten maken op kunstdrukpapier, en bij eventueele inbinding der Ster aan het einde van het jaar, zal dit het boekdeeltje aanmerkelijk verfraaien.

WIE WENSCHT „DE STER” TE HEBBEN INGEBONDEN?

Aangezien de jaargang 1911 van ons tijdschrift thans is voltooid, geven we onzen inteekenaren wederom evenals vorige jaren de gelegenheid hunne nummers te laten inbinden.

Wij hebben alhier daarvoor een speciaal adres, welke om uwe Ster een net groen linnen stempelbandje zet voor zestig cent. Degene dan die hier gebruik van wenscht te maken, wordt verzocht ons de losse nummers vóór 1 Februari toe te zenden. In het begin van Februari namelijk zenden wij meerdere boeken naar den binder, zoodat dan alles onder eene zending weg gaat. Dan nog iets. Wij moeten bij den binder contant betalen. Billijk is het daarom te verwachten van onze inschrijvers die van ons belangeloos aanbod gebruik willen maken, — dat ook zij direct bij het zenden der Sterren een postwisseltje van 60 cts. voegen, of dit bedrag aan de Zendelingen ter hand stellen. Om mogelijke abuizen te voorkomen verzoeken we verder dat ieder zijn bundeltje even tezamen bindt en met potlood daarop zijn naam en adres vermeld opdat bij teruggave ieder zeker is zijn eigen ingebonden exemplaar terug te krijgen. Wij zien dan verder uwe zendingen tegemoet.

B. G. THATCHER,
vroegere
President der Ned. Belgische Zending

ROSCOE W. EARDLEY,
President der Ned. Belgische Zending.

O. EARL THOMAS,
Secretaris der Ned. Belg. Zending.

B. TIEMERSMA,
Assistent-Redacteur van „De Ster”.

RAY v. WAGONER,
President der
Rotterdamsche Conferentie.

O. T. PARKER.
President der
Amsterdamsche Conferentie.

D. E. OSTLER,
President der Luiksche Conferentie.

H. R. HULSHOFF,
President der Groninger Conferentie.

JOS. W. KNIGHT,
President der Arnhemsche Conferentie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

NIEUWJAARSGROET.

Als dit nummer onder de oogen van onze lezers komt, dan schrijven wij niet meer 1911, maar dan is het rad van den tijd al weer een streepje verder gegaan en het jaartal door ons alle dagen gebezigd is dan 1912 geworden.

Als wij terugzien op den afgelegden jaarkring, dan treft het de meesten onzer met verwondering, dat zoo'n jaar zoo spoedig voorbij is gevlogen. Het schijnt ons toe, alsof het nog slechts enkele weken geleden is dat ieder onzer den andere een gelukkig en gezegend nieuwjaar toewenschte bij de intrede van het thans weer afgeloopen tijdsbestek. En toch zijn er sedert dien reeds weer 365 maal 24 uren verlopen, welke inderdaad langen tijd ook zijn stempel heeft gedrukt op ons. Schijnt het ons, zooals gezegd, menigmaal dat de tijd ongemerkt voorbij snelt, in werkelijkheid is dat zoo niet. Daar gaat als het ware geen uur, ja zelfs geen minuut voorbij welke voor ons geene beteekenis heeft. Ieder oogenblik brengt voor en in ons zijne gedachten voort, de grondleggers van onze daden, en iedere gedachte doet zijnen plicht en inspireert ons hetzij met goed hetzij met minder goed, — om het woord kwaad niet te gebruiken. Geen dag in het verleden is voor ons zonder beteekenis geweest, en als wij eens allen een dagboek bij zouden houden en daarin zeer nauwkeurig al onze wederwarigheden en al onze gevoelens gedurende den jaarkring op zouden schrijven, en als wij dat in werkelijkheid getrouw hadden gedaan zonder iets, ook zelfs het slechtste van onze gedachten en daden niet achterwege te houden, wij zouden als wij op den laatsten dag van het oude jaar dat dagboek dan eens opsloegen, er zelve over verwonderd staan welke gewaarwordingen ons zoo al hadden bestormd in dat vergangene jaar. Wij zouden bij het doorbladeren van die bladzijden, allen met een dicht in elkander gedrongen schrift bedekt, niet meer zeggen: wat is dat jaar kort geweest, maar onze verwonderende uitroep daarentegen zoude zijn: wat heeft dat jaar voor mij een rijke en veelomvattende beteekenis gehad. Wat zijn er in dat jaar vele gedachten door mijn hoofd gegaan, en wat is er veel door mij overpeinsd geworden wat ik niet gaarne in het openbaar in het licht zou zien gegeven.

Gelukkig dan ons wanneer wij terugziende zullen kunnen zeggen: wat, en welke dingen ook in mijn brein mogen zijn opgekomen, ik heb altijd-door getracht om aan die gedachten welke mij op konden heffen en mij beter maken ruimschoots voedsel gegeven en daarentegen die verschillende opwellingen die zich onwillekeurig ook bij mij voordeden en mij spraken van het lage en het onedele, ik heb die gedachten met de hulp des Heeren weten te bedwingen. Gelukkig hij, die veel gebeden heeft, en al zijne zorgen en aanvechtingen van slechte en verkeerde gedachten in zijne eenzaamheid aan zijnen Vader heeft bekend gemaakt. De onderzending zal hem in den afgeloopen jaarkring hebben geleerd, dat die Vader altijd getrouw is gebleven en er steeds voor heeft gezorgd, dat Zijne Heilige machten rond den bidder waren om hem kracht in zijne worsteling tegen het kwade en zondige te geven. Gelukkig hij, die zich in het afgeloopen jaar de waarde van het Evangelie of bewust is gebleven of bewust is geworden, want welke de onderscheidene smarten des levens dan ook hebben mogen zijn, of welke verkeerde aanvechtingen dan ook in den boezem aanwezig mochten wezen, hij of zij zal zonder eenigen twijfel dan zeker overwinnaar zijn gebleven. Maar wee daarentegen hij, die heeft geluisterd naar de stem van den verleider, onverschillig in welke vorm die zich ook aan hem vertoonde. Wee dezulken, want voor hen zijn de verlopen lange dagen en nachter. één enkele schrede van achteruitgang geweest. Voor hen is het Evangelie een hellend vlak geweest waar men steeds verder en verder een eindje achterwaarts ging, en schoon in 't geheel op het oogenblik dat het plaats greep niet merkbaar, als door hen een blik wordt geworpen in het trouw bijgehouden dagboek, dan zal hen blijken dat daar in onuitwischbare letters een heele geschiedenis staat geboekstaafd, dat er de stille getuige van is dat een groot gedeelte der vreugden des Heeren ongemerkt zijn verloren gegaan.

En zoo zal ieder zijn eigen geschiedenis dan nu voor oogen kunnen hebben, alleen wanneer hij slechts staart in het dagboek van zijn geheugen. Ieder zal hier een kras en daar een lijn of een dwarsstreep op kunnen merken, die er van getuigd, dat veel nog voor het komende jaar in ons karakter om verbetering, ernstige verbetering vraagt. En weder ligt dan een jaarkring van dezelfde lengte voor ons. Het is ons niet beloofd dat wij die heele jaarkring mede mogen doormaken. Hoevelen zijn er verleden jaar ook niet met ons begonnen en zijn in den loop van den tijd door den Vader elders geroepen. Zoo zal het ook nu wederom gaan. Wie weet hoevelen van ons die dit lezen zullen aan de andere zijde zijn, alvorens de blijde morgengalm van een ander

nieuwjaar weer zal weerklinken. Wij kennen onze toekomst niet en dat is zeer gelukkig. Ten opzichte hiervan hebben wij allen den dag te bezorgen dien wij allicht niet zullen beleven, en meer nog in het vooruitzicht van de mogelijkheid daarvan, hebben wij dubbel den korten tijd van ons leven te besteden. De spreuk geldt niet voor de Heiligen der Laatste Dagen, namelijk: „gedenkt te sterven”, maar veeleer: „gedenkt te leven”, en vooral: „gedenkt te leven, wijl de dagen duur en de tijden boos zijn”.

Één wensch hebben wij maar als schrijvers voor „De Ster” bij de intrede van 1912, en die wensch is, dat het dagboek van ons allen bij het volgend jaar, als wij althans het voorrecht mogen hebben om ook dat nieuwjaar weder te beleven, een weinig meer bladzijden moge hebben welke getuigen van ons ernstig en ijverig pogen om het schoone Evangelie meer en beter op prijs te stellen, en een weinig minder welke getuigen van toe te hebben gegeven aan ons aller zwakheden en fouten. Deze dingen zijn mogelijk. In de eerste plaats omdat niemand van onze lezers zal willen beweren dat in zijn gemoed daar geen plaats meer voor is, om reden hij of zij al zoover in hunne vooruitgang zijn gevorderd, dat een meerdere opstijging niet meer mogelijk is, en in de tweede plaats is dat mogelijk, omdat wanneer wij onze krachten dien-aangaande willen stalen, wij verzekerd kunnen zijn van de hulp des Heiligen Geestes, welke ons alleen voor dat doel is geschonken. Komt dan 1913 en vind ons allen nog in leven, dan zullen wij wederom weliswaar een mijlpaal hebben bereikt die ons dichterbij het graf heeft gebracht, maar dan heeft ook diezelfde mijlpaal ons dichterbij de opstanding gebracht en is zodoende voor ons niet alleen een schrede verder naar de eeuwigheid geweest, maar eveneens een schrede verder naar het heilige en heerlijke ideaal van de Heiligen der Laatste Dagen.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De Openbare Vergaderingen der Rotterdamsche Conferentie zullen worden gehouden op Zondag 21 Januari a. s. 's morgens 10 uur en 's avonds 7 uur in het Verkooplokaal Goudsche Singel, en 's middags 2 uur in de zaal Excelsior St. Janstraat. In 't bijzonder worden onze leden uitgenoodigd de middag-vergadering bij te wonen, wijl aldaar over zeer interessante onderwerpen, meer behoorende tot het omschrijven van de plichten der leden, — zal worden gesproken. —

ENKEL EEN KLEIN BLAUW KOUSJE.

Naar het Engelsch van LELLA MARLER HOGGAN.

I. De woeste Natuur leert Jim een les.

— „Weet je wel Hughie, dat ik soms denk dat dit Gods eigen land, en dat die oude berg daarginder Zijn tempel is,” — zei Jim tot de oude bergbewoner, als ze hunne teugels wendden naar de kleine bron die opborrelde aan de voet van den heuvel.

— „Zeker, Jim, dat is ook zoo, daar heb je gelijk aan; dit is Gods eigen land, en dat is een van Zijne tempels. Hij bouwde die met zijn eigen handen, jaren geleden. Deze heuvels ook Jim, en dat meer en die weiden ginds, en die oue pijnboomen en deze kleine bron. Als dit alles zoo als nu onder de sneeuw bedolven is, dan lijkt dat machtig ernstig en plechtig, en maakt dat men zich gevoelt, alsof God hier heel heel dicht bij en om is.” —

Oue Hughie overschaduwde zijne oogen met de hand, en zag in de richting van de purperen bergen naar de zonzijde. Slechts enkele van de ruige pieken staken purperkleurig uit tegen de karmozijn-getinte lucht. Al de anderen waren bemanteld en gehuld in de sneeuw.

— „Zie, recht hier over, Jim”, — zei hij, wijzende naar een opening in de keten, — „juist daar waar de zon ondergaat, daar is de plaats, waar jij en ik ons kamp opsloegen, toen je voor 't eerst in de vallei kwaamt.” —

— „Ja, is het daar?” — zei Jim, — „ik dacht dat het verder zuidwaarts was.” —

— „Neen,” — antwoordde Hughie beslist, — „dat is de juiste plaats, precies daar. Ik gebruikte die plaats al jaren lang voor dat doel. Herinner jij je die kleine boomgroep nog en die groote rots daar aan de zijde van den weg?” —

— „Jawel.” —

— „Welnu, daar op diezelfde plek is het dat ik gewoon was mijn kampvuur te ontsteken. Aan den voet van den heuvel aldaar is een kleine bron, en een klein beekje stroomt daarvan uit, — al haast juist zoo als deze hier. Ik lag daar dikwijls in de schaduw van de wilgen, als mijn paard liep te grazen. Ik hield er van om naar het geruisch van den wind te luisteren in de bladeren, en het water te hooren lachen als het zich voortplaste over het groene mos van de rotsen. De lucht rook daar altijd zoo heerlijk zoet en frisch. Beneden langs den stroom groeiden vergeet-mij-nietjes en wilde wingerd, en altijd stonden bij de bron de rozen in bloei.” —

De paarden hadden met drinken gedaan, en kwamen aange-

draafd langs de half uitgesleten weg. De sneeuw, — als 't ware gezeefd door de takken en twijgen der boomen viel naar beneden in groote witte vlokken, veroorzaakt door het hossen en hollen der voortdravende dartele paarden.

— „Ja”, — vervolgde Hughie, — „ik zal nooit die plaats vergeten. Altijd gevoel ik mij veel dichtër bij God wanneer ik alleen in de bergen vertoef. Dat is hetzelfde gevoel wat ik hier heb, als de sneeuw ieder voorwerp heeft bedolven.” —

— „Ik had veel meer het idee mij eenzaam te gevoelen, dien nacht toen wij voor 't eerst onze tenten opsloegen daar in die bergen,” — merkte Jim op.

— „Ja, dat herinner ik mij,” — peinsde Hughie. — „Maar dat was voordat je bekend en vertrouwd waart geworden met de heuvelen en de rotsen en de bosschen hier. Je gevoel zal nu wel heel wat gewijzigd zijn. Alvorens die wilde dingen te leeren liefhebben, moet men er eerst mede vertrouwd zijn. Bijvoorbeeld nu die kleine bron daar, daar de paarden hebben gedronken. Ik ben met die kleine bron juist zoo vertrouwd als ik ben met een mensch of met een paard. En die oude Sawtell-piek daar-ginds, — wel Jim, ik ken die berg juist zoo wel, als ik jou ken.” —

— „Ik geloof dat het waar is, wat je zegt Hughie, en meer nog, soms veronderstel ik, dat de bergen en de rotsen en de beken en stroomen jou ook kennen.” —

— „k Geloof het ook Jim; — de meesten hunner ten minste. Ja jongen, menige goede les hebben die mij geleerd. En menige goede les zullen ze ook jou leeren, wanneer je je hart voor hen opent.” —

— „Ik weet 't niet Hughie. Jij schijnt mij toe, beter met hen om te kunnen gaan dan iemand anders, wie dan ook, die ik ken.” —

— „De reden, waarom deze wilde natuur-dingen mij zoo kennen, Jim, is omdat ik hen zoo liefheb. Zoodra men er toe overgaat, om de bergen, de bosschen en al deze dingen lief te hebben, dan krijgt men een gevoel, alsof zij rond je zijn, altijd er op wachtende om iets voor je te kunnen doen, en spoedig gevoelt men zich alsof het echte familie van je is. En dan begin je alles en iedereen lief te hebben. 't Zijn niet de dingen zelve, die je dat gevoel geven Jim, — het is Hij, die Ééne, die het maakt. Ja, mijn jongen, als je dicht nadert tot het hart van de oude wereld, dan vindt je God, En Hij helpt je wederom om je eigen hart te vinden, en daarmede alle de vreugden die nog opgeborgen en voor je wachtende zijn.” —

Ze zwegen voor enkele minuten, zorgvol acht gevende op de onder de versche sneeuw bedolven hoeven der paarden. Al spoedig echter verbrak Jim het stilzwijgen, en hervatte :

— „Weet je wel Hughie, dat dat de wijze is waarop ik God vond? Toen ik hier eerst met je aan kwam, wist ik niet wat ik geloofde. Ik verbeelde mij, dat ik een godloochenaar was, en was ik dat allicht niet, ik wist zeker, dat ik geen Christen was. Nadat ik hier in deze bergen echter een tijdlang geweest was, ondeckte ik dat mijn hart als 't ware vernieuwd werd. Natuurlijk, neem in oogenschouw dat ik altoos met jou op en af ging en dat maakt van zelf een groot onderscheid. Onmogelijk Hughie kan iemand lang met jou omgaan zonder een beter man te worden.” —

— „Misschien heb ik je alleen wat geholpen, om de dingen een weinig beter te leeren zien, — dat is alles — God deed zelf de rest.” —

— „'t Was mijne gewoonte om 's morgens vroeg op te staan, en naar die oude berg te zien,” — vervolgde Jim, — „en dan gevoelde ik mij dankbaar dat ik hier was. 't Is hier alles zoo oud en zoo verheven en zoo machtig. Het heft iemand op tot een hooger ideaal en doet hem verlangen om beter te worden. Na dit leerde ik de schoonheden te zien van het meer en de wouden en ook de gezellige plekjes en hoekjes in de heuvelen.” —

— „Ja, Jim, God is in die stille verborgene plaatsjes zoowel als in de machtig grootschen. Zie, die kleine kreek daar ginds is even zoo noodzakelijk voor Zijn plan als de Sawtell-piek is. Het schijnt maar heel weinig nu, volgejaagd met sneeuw als het is, maar 't is er koel en lommerrijk in den zomer, en wilde viooltjes en geurig gras met vergeet-mij-nietjes groeien en bloeien daar dan, en het vee komt daar om van het gras te eten, en nemen een dronk aan de bron.” —

Wederom reden ze zwijgend voort. Hughie dacht na. Na enkele oogenblikken begon hij echter plotseling: — „Ik gevoel mij altijd bedroefd over een godloochenaar, Jim. Zij missen zooveel waarvan het Gods bedoeling was dat zij zouden genieten. Zij zien enkel de dingen slechts zooals ze van buiten zijn. 't Is juist als wanneer je iets gedrukt ziet op een blad papier en er niet een letter van kunt lezen. 't Is enkel een mengelmoes van letterteekens. Zie, als men maar enkel vertrouwd kan raken met de natuur, dan zou die een inleidster voor je zijn tot God, en men zou de weg gemakkelijk kunnen vinden, want Hij is altijd in de onmiddellijke nabijheid en gereed om iemand te helpen die zijn weg heeft verloren. Een godloochenaar over het algemeen denkt, dat hij zoowat alles weet omtrent de geschapene dingen, maar ik zal je vertellen Jim, hij heeft nimmer met de dingen gesproken. Deed hij dat, in minder dan geen tijd zou hij zien, wat een dwaas hij is, en hij zoude zich schamen om diezelfde dingen nogmaals in hun aangezicht te zien.” —

— „Dat is juist zooals ik mij gevoelde Hughie, nadat ik hier een tijdlang met jou had doorgebracht. Ik gevoelde mij beschaamd, dat ik ooit God en Zijne goedheid had betwijfeld. Ik ben blij, dat ik die dingen nu weet, maar het spijt mij dat ik ze niet eerder ben gewaar geworden.” — *(Wordt vervolgd).*

CHARLES W. PENROSE TWEDE RAADGEVER IN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP.

Een telegram van Salt Lake City gedateerd Vrijdag 8 Dec. 1911 bracht het aangename en belangrijke nieuws, dat Ouderling Charles W. Penrose, van den Raad der Twaalf Apostelen aangeesteld was als tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap. De aanstelling is gedaan op Donderdag den 7den Dec. en zal zonder twijfel ten eerste de goedkeuring wegdragen van een geheel leger van vrienden van Apostel Penrose zoowel in de Oude als Nieuwe Wereld.

Ook de leden der Kerk en de vele vrienden alhier in Holland zijn over het algemeen zeer goed bekend met Apostel Penrose. Het is betrekkelijk nog maar een korten tijd geleden dat hij nog presideerde over de Europeesche Zending, en van uit Liverpool, zijn Hoofdkantoor, onderscheidene reizen ook naar Holland maakte, en op vele plaatsen in ons land heeft gesproken. Ofschoon thans reeds op een leeftijd van negen-en-zeventig jaar is hij van zóo-danige lichaamsgesteldheid, dat hij voor een dergelijke positie nog heel geschikt is. In heel de lange tijd van zijn werkzaam leven is hij altoos bezig geweest om een groot deel van zijnen tijd te besteden in het werk des Heeren. Onderscheidene zendingen vervulde hij, en de laatste welke was als President der Europeesche Zending eindigde pas in den zomer van 1910. Bovendien was President Penrose eveneens altijd bezig ook op maatschappelijk terrein, en vervulde in het openbare leven tevens vele onderscheidene betrekkingen. Zoo was hij verbonden aan de *Deseret News*, en later aan de *Herald*, terwijl hij eveneens een groot werkzaam aandeel nam aan het schrijven van de *Millennial Star*. Het uit het Engelsch vertaalde werkje bij ons allen zoo goed bekend en indertijd uitgegeven door de vereeniging „Kerk en Secte”, namelijk: „Het Mormonisme” was eveneens van zijne hand en heeft ook in het wegnemen van het vooroordeel hier te lande zonder twijfel veel goed gedaan.

Wij sluiten ons zeer gaarne aan bij den heilwensch van de *Millennial Star*, en hopen dat het Vader moge behagen zijn leven nog lang te sparen om in het groote en heerlijke werk der laatste dagen in zijn hooge en verantwoordelijke positie menigeen nog tot verderen zegen te zijn.

Dr. JAMES E. TALMAGE DE NIEUW VERKOZEN APOSTEL.

Hetzelfde telegram dat in Engeland en daarmede ook aan de andere landen en zendingen der oude wereld het nieuws bracht van de benoeming van Apostel Penrose als tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, vermeldde eveneens het bericht, dat Dr. James E. Talmage gekozen was om deel uit te maken van den raad der twaalfen, en alzoo aangesteld om de opengevallen plaats van Apostel Penrose te vervullen.

Is Broeder Penrose een algemeen bekend man, niet minder is dat het geval met thans Apostel Talmage. Dr. Talmage kan vrijelijk eene der geleerdste mannen van Utah, zoo niet eene der geleerdste mannen van heel de wereld worden genoemd. Overal, zoo wel onder de vijanden als onder de leden en vrienden is bekend het zoo belangrijke werk van zijne hand, namelijk: *The Articles of Faith*, (De Artikelen des Geloofs), terwijl hij in zijne kwaliteit als Hoogleraar onderscheidene andere werken heeft geschreven, als onder andere: „De geschiedenis van het Mormonisme” en „De groote Afval” en vele kleinere alhier niet met name genoemde boekwerken en brochures.

Ook hem zij des Heeren besten zegen gewenscht in zijne veel omvattende roeping.

VERPLAATST.

27 Dec. 1911. — Ouderling Laurence W. Taylor is verplaatst van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

AANGEKOMEN.

20 Dec. 1911. R. Franklin Lambert van Kamas Utah, is te Rotterdam aangekomen. Hem is de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

INHOUD.

Een Eerwaardig Getuigenis	Blz. 1	Enkel een klein blauw Kousje	Blz. 12
Tegen het Rookken	„ 7	Charles W. Penrose Tweede Raad-	
Bij onze Portretten	„ 8	gever in het Eerste Presidentschap „	15
Wie wenscht „De Ster” te hebben		Dr. James E. Talmage de nieuw	
ingebonden?	„ 8	verkozen Apostel	„ 16
Nieuwjaarsgroet.	„ 9	Verplaatst	„ 16
Conferentie Aankondiging	„ 11	Aangekomen	„ 16

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der

Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.